

HET VERHAAL VAN DE OUDE RAFIK

'Kruip er maar onder,' zegt vader.
'Er kan niets gebeuren.
Wij houden de wacht over de kudde.
En over jou.'
De oude Rafik knijpt zacht in Maliffs wang.
En oom Izar steekt zijn geweer omhoog.
Maliff schuift wat zand op een hoopje.
Als kussen.
En hij maakt een kuiltje.
Zijn billen passen er precies in.
Hij staart naar de hemel.
De maan hangt op zijn rug in de lucht.
Als een schijfje meloen.
Maliff probeert de sterren te tellen.
Maar het zijn er zo veel.
En zijn ogen vallen steeds dicht.
'De zon is verdwenen,' zegt de oude Rafik.
'Zij nam de kleuren mee de nacht in.
Het is tijd voor een verhaal.
Mijn vader heeft het me verteld.
Hij hoorde het van zijn vader.
En die weer van zijn vader en die weer...
Nou ja, nu vertel ik het aan jullie.'

Maliff draait zich loom op zijn zij.
Rafik neemt een slok water en hij begint.

'Eens, lang geleden, was er een dorp bij een grote rivier.
De mensen woonden er vreedzaam bij elkaar.
Het leven kende geen zorgen.
Melk, wol en vlees – alles was er.
Schaduw en zon, vriendschap en liefde.
Op een morgen zaten er drie mensen bij een palmboom.
De tuinman, de herder en de moeder van een kind.
"Kijk deze meloen eens," zei de tuinman.
"Groot en geel en hij ruikt als...
Als een dauwdruppel in het gras.
Geloof me, iets mooiers op aarde bestaat niet."
"Ja ja," zei de herder.
"Het is wel mooi hoor.
Maar heb je dit lam al eens goed bekeken?
De tere pootjes, de zachte tong, de wollige vacht.
En hoor eens hoe zijn hartje klopt.
Het tikt en tokkelt als...
Als dansmuziek die net is bedacht.
Geloof me, iets mooiers op aarde bestaat niet."
"Ach jullie mannen," lachte de vrouw.
"Wat klets je nou.
Een meloen of een lam, dat is natuurlijk wel aardig.

Maar kijk eens naar mijn dochter.
Ze heeft kuiltjes in haar wangen en vuur in haar ogen.
Haar huid is zo zacht als...
Als een kus in de nacht.
Geloof me, iets mooiers op aarde bestaat niet."
Op dat moment stak de storm op.
Hij blies en gierde – stof warrelde hoog op.
En de wind wierp een tapijt van zand op de aarde.
De drie mensen renden radeloos rond.
"Mijn tuin," jammerde de tuinman, "mijn plantjes..."
"Mijn kudde," riep de herder, "de lammetjes..."
"Mijn kind," snikte de vrouw.
"O help me, waar is mijn kind?"
De vrouw viel op de grond.
En toen hoorden ze opeens alle drie een ijle stem.
De stem van de wind.
"Luister," huilde de wind.
"Opscheppers!
Snoevers!
Kakelkonten!
Ieder van jullie doet alsof hij het mooiste op aarde bezit.
Maar jullie vergeten het allermooiste..."

Rafik zet de waterzak aan zijn mond.
Hij gooit een takje op het vuur.

Vonken spatten als sterren de hemel in.
'Ga nou verder,' zegt Maliff.
'Aah, je bent nog wakker,' lacht de oude man.
'Ik dacht dat je al sliep.'
'Natuurlijk niet.
Wat zei de wind?
Wat is het allermooiste op aarde?'
'Ik zal het je vertellen,' bromt de oude Rafik.
'En vertel jij het later weer door zodat niemand het vergeet.
Het allermooiste op aarde is: het zand.'
'Het zand!' roept Maliff verbaasd.
Ja, knikt de oude Rafik.

'Luister.
De wind zei tegen de tuinman, de herder en de vrouw:
"Niets is mooier dan het woestijnzand.
Want hiervan wordt alles op aarde gemaakt.
Ik zal laten zien hoe dat gaat."
En de wind begon zacht te blazen.
Zandkorrels waaiden op en vielen neer in golvende hoopjes.
En voor de ogen van de drie mensen werden botten gevormd.
Een schedel en ribben, een staart en vier poten.
Witte botjes van zand.
Maar de wind was nog niet klaar.
O nee.

Als een glasblazer ging hij verder.
Hij tuitte zijn lippen en blies een donkerrood hart.
En hij hing het aan de aderen tussen de ribben.
Zachtjes zwaaide het heen en weer in de wind...'

Maliff rilt.

Een skelet met een wapperend hart – zoiets wil hij
nooit zien.

Hij trekt de deken nog hoger op.

'Daarna maakte de wind zijn werk af,' zegt Rafik.

'Darmen en nieren en bloed en longen en spieren.

Een grijs vel met twee oren en als laatste een wollige
staart.

Toen tilde de wind de kop van het beest op.

Hij opende de bek en blies het vol leven.

En zo werd de wolf geboren, de grijze wolf.

Uit zand, het kostbaarste op aarde...'

Maliff glimlacht.

Hij ziet Rafiks lippen bewegen terwijl de oude man
verder praat.

Maliff probeert nog te luisteren, maar hij is zo moe.

Hij vecht tegen de slaap.

En... hij verliest.

Eerst verdwijnt Rafiks gezicht.

Dan lost ook zijn stem op in de nacht.

Maliffs hoofd zakt opzij.

Hij merkt niet dat zijn vader hem streelt.

Hij dobbert de donkere nacht in.

Weg van het smeulende vuur.

Ver weg van de drie herders.